

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Inkarnáció

Baka Istvánnak
magamról

*Bágyadt szikla, fehér a szél,
magasból zuhan lombra s fűre,
és árnyékká rándul a fény,
súlyával kertem összetörje.*

*Tudom, a teljes időben,
ami mostan elvész, megmarad,
arcom is, levélesőben,
ezerszer megszakadt pillanat.*

*Mögöttem hány év vöröslík?
Pegasus ha visz, Griff ha hordoz
hazáig, lerombolt versig,
mindig bábeli templomomhoz.*

*Hulló Nap, alkonyra alkony,
fák csúcsáig lángoló avar –
csontos mag, majd benne alszom,
fönti éj és tél már nem zavar.*

*Nyírfafényű Hold hiába
s versbe fogott, árva csillagok.
Izisz könnye hó, bundácska,
hű szívem alóla kiforog.*

*Földet, szerelmet magamnak
születéssel többé nem veszek.
Ne szülessek, föltámadjak
s befejezzem, amit nem lehet!*

Skorpió hava

Döbrentei Kornélnak

*Szent hevületű csavargót,
mondd, autótakon hol látsz?
S ki sétál ma kelet felé
vagy nyugat felé, toronyiránt?*

Országomban akárhol is
megnyugszom én, ha már akácot
látok: most is porig sújtva –
talán templomomra találok.

De ifjú kedélyem oda,
hisz elvek gúnyját viselem,
s érett vétkeimtől hajlik
csak térdem és koraósz fejem.

Szenes az akácfa kérge,
betört szentélye nyitva, tárva –
mégis a déli harangszó,
mintha lombja rezéből szállna.

